

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 lutego 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie – Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Krzysztof Sobierajski (spr.)
Sędziowie:	SSA Teresa Rak SSA Paweł Rygiel
Protokolant:	st.sekr.sądowy Katarzyna Wilczura

po rozpoznaniu w dniu 19 lutego 2016 r. w Krakowie na rozprawie

sprawy z powództwa B. W.

przeciwko (...) Sp. z o.o. w B.

o zapłatę

na skutek apelacji obu stron

od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie

z dnia 11 sierpnia 2015 r. sygn. akt IX GC 569/13

1. zmienia zaskarżony wyrok w punkcie I w ten sposób, że kwotę 28 207,62 zł zastępuje kwotą 23 207,62 zł (dwadzieścia trzy tysiące dwieście siedem złotych sześćdziesiąt dwa grosze) i powództwo również co do kwoty 5 000 zł oddala;

2. w pozostałym zakresie apelację strony pozwanej oddala;

3. oddala apelację powódki w całości;

4. koszty postępowania apelacyjnego między stronami wzajemnie znosi.

SSA Teresa Rak SSA Krzysztof Sobierajski SSA Paweł Rygiel

I A Ca 1628/15

UZASADNIENIE

Powódka B. W. złożyła pozew przeciwko (...) Sp. z o.o. z siedzibą w B., w którym domagała się zasądzenia od strony pozwanej kwoty 89.207,62 zł, z czego suma 61.000 zł stanowiła karę umowną za odstąpienie od umowy z winy strony

pozwanej, a kwota 28.207,62 zł pozostałą część wynagrodzenia za wykonane dzieło. W uzasadnieniu wskazała, że na zlecenie strony pozwanej wykonywała przebudowę pomieszczeń krytej pływalni w B. z przeznaczeniem na świadczenie usług odnowy biologicznej. Podała, że strona pozwana odmówiła współpracy w zakresie realizacji grotu solnej a sporządzona przez nią oferta wykonania sauny solnej nie została zaakceptowana, w związku z czym odstąpiła od umowy obciążając stronę pozwaną karą umowną.

Strona pozwana wносиła o oddalenie powództwa. Podniosła zarzut potrącenia dochodzenia przez powódkę kwoty z karą umowną naliczoną przez nią na skutek pozostawiania przez powódkę w zwłoce w spełnieniu świadczenia w okresie od dnia 31 marca dnia 13 kwietnia 2012 roku.

Wyrokiem z dnia 11 sierpnia 2015 roku Sąd Okręgowy w Krakowie w pkt I zasądził od strony pozwanej na rzecz powódki kwotę 28.207,62 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 25 maja 2012 roku do dnia zapłaty; w pkt II oddalił powództwo w pozostałej części; w pkt III zasądził od powódki na rzecz strony pozwanej koszty zastępstwa procesowego w kwocie 3.617 zł; natomiast w pkt IV nakazał ściągnąć od powódki na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w Krakowie kwotę 889,68 zł tytułem brakującej zaliczki na bieżące.

Sąd I instancji wskazał, że w wyniku rokowań prowadzonych na podstawie dokumentacji projektowej przebudowy pomieszczeń krytego basenu na potrzeby (...), którą to inwestycję realizowała strona pozwana dla inwestora (...) SA, strony podpisały w dniu 27 września 2011 roku dokument nazwany umową. Powódka zobowiązała się wykonać część z zadania określonego za pomocą architektonicznych rysunków i dokumentacji technicznej, będącej składnikiem treści umowy wiążącej stronę pozwaną z inwestorem. Sąd Okręgowy zauważył, że ustalenie przedmiotu świadczenia strony pozwanej na rzecz inwestora wymagało wiedzy fachowej z zakresu projektowania w budownictwie i było konieczne do ustalenia przedmiotu świadczenia, jakie miała wykonać powódka dla zamawiającego. Przywołując art. 72 § 1 k.c. i art. 627 k.c. zaznaczył, że kompleks pomieszczeń do odnowy biologicznej, w świetle §(...) umowy, stanowiący przedmiot jednorazowego odbioru, zgodnie z art. 642 k.c., w uzgodnionym przez strony terminie przypadającym na dzień 30 marca 2012 roku, został zaprojektowany jako łaźnia parowa, sauna sucha, biosauna, natryski ślimakowe i ścieżka K.. Ponadto w skład tego kompleksu miała wchodzić komora solna, której przeznaczenie nie zostało w projekcie sprecyzowane. Sąd zwrócił uwagę, że co prawda autor projektu użył nazwy sauna, ale rysunek wskazywał na przeznaczenie tego pomieszczenia właściwe grotu solnej. Wskazał, że strony nie czekając na decyzję inwestora uzgodniły, że zaadoptują komorę solną na grotę. Wynagrodzenie, jakie ustaliły na kwotę 305.000 zł plus Vat, stanowiącą sumę należności za wykonanie poszczególnych pomieszczeń, nie uwzględniało kosztów wbudowania specjalistycznego pieca, stanowiącego wyposażenie sauny. Zarówno powódka, jak i strona pozwana zdawały sobie zapewne sprawę z tego, że ich uzgodnienia dotyczące wykonania komory solnej do czasu określenia rodzaju usług, jakie zamierzał w tym pomieszczeniu oferować inwestor, nie są ostateczne, co potwierdzają, zdaniem Sądu, zachowania stron w sytuacji, gdy doszło do podjęcia przez inwestora decyzji o wybudowaniu sauny w październiku 2011 roku i co zostało potwierdzone w lutym 2012 roku, gdy wszystkie pozostałe pomieszczenia odnowy biologicznej były już prawie gotowe do odbioru. Okazało się wówczas, że strony są zgodne co do wykonania sauny, jednak nie doszły do porozumienia w sprawie wysokości wynagrodzenia.

Sąd Okręgowy przyjął, że strony podpisując w dniu 27 września 2011 roku dokument nie zakończyły jeszcze rokowań w przedmiocie istotnego postanowienia umownego dotyczącego oznaczenia dzieła - art. 627 k.c., w związku z czym w dniu 27 września 2011 roku nie doszło do zawarcia umowy - art. 72 § 1 k.c. Zdaniem Sądu do zawarcia umowy doszło przez czynności faktyczne - art. 60 k.c., gdy strona pozwana podjęła decyzję o odebraniu dzieła bez domagania się wykonania adaptacji komory solnej, wzywając powódkę jedynie do usunięcia usterek, ujawnionych w wybudowanych pomieszczeniach. Dopiero wówczas doszło do porozumienia w sprawie oznaczenia dzieła. Sąd uznał, że z okoliczności, iż w dacie podpisywania dokumentu umowy strony nie uzgodniły jeszcze przedmiotu świadczenia niepieniężnego wynika, że nie uzgodniły również świadczenia pieniężnego, które ma charakter wzajemny. W związku z tym należało zastosować dyrektywę interpretacyjnej z art. 628 § 1 zd. 2 k.c. i na jej podstawie stwierdzić, że wysokość zapłaty należnej wykonawcy powinna odpowiadać zwykłemu wynagrodzeniu za dzieło tego rodzaju, jednak powódka nie

wyraziła zgody na opinię biegłego, która była konieczna do ustalenia zwykłego wynagrodzenia, chociaż to na niej spoczywał z mocy art. 6 k.c. ciężar takiego dowodu.

Sąd I instancji uznał, że powódce na podstawie art. 627 k.c. tytułem zapłaty należy się jedynie przedstawiona do potrącenia przez stronę pozwaną kwota 28.207,62 zł tytułem kary umownej za trwającą od dnia 31 marca 2012 roku zwłokę w spełnieniu świadczenia. Wierzytelność z tytułu tej kary nie powstała, gdyż termin spełnienia świadczenia, jako element treści stosunku obligacyjnego przewidziany w art. 455 k.c., nie może zostać skutecznie uzgodniony na czas przypadający przed nawiązaniem. Sąd zauważył, że karę umowną, jakiej dochodziła powódka oddalono nie tylko dlatego, że jak wyżej podano nie doszło do odstąpienia od umowy, ale przede wszystkim dlatego, że postanowienie o karze można zastrzec tylko za niewykonanie, lub nienależyte wykonanie zobowiązania niepieniężnego - art. 483 § 1 k.c.

Sąd Okręgowy mając na względzie, że powódka wygrała sprawę w nieznaczej części obciążył ją kosztami postępowania w całości - art. 100 k.p.c.

Powódka zaskarżyła wyrok Sądu I instancji w części w zakresie punktów II, III i IV. Zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła:

1. błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że strony podpisując umowę w dniu 27 września 2011 roku nie zakończyły jeszcze rokowań w przedmiocie istotnego postanowienia umownego dotyczącego oznaczenia dzieła;
2. naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dowolną ocenę dowodów w zakresie przyjęcia, że a) w dniu 27 września 2011 roku nie doszło do zawarcia umowy, b) strony procesu zdawały sobie sprawę, że ich uzgodnienia nie są ostateczne, c) nie doszło do odstąpienia od umowy przez nią i przez stronę pozwaną, d) kara umowna jej należna nie została zastrzeżona na wypadek niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania niepieniężnego;
3. naruszenie art. 328 § 3 k.p.c. poprzez niewskazanie dowodów, na których Sąd się oparł, w szczególności brak omówienia opinii biegłego sądowego, która jest rzeczowa i jasna w kontekście ustalenia, że strony zawarły umowę, jasno sprecyzowały zakres prac oraz, że strona pozwana zdawała sobie całkowicie sprawę, że zamawia grootę solną a nie saunę solną;
4. naruszenie art. 355 § 2 k.c. poprzez jego niezastosowanie i nieprzyjęcie, że od strony pozwanej należy wymagać zwiększonej staranności, co winno skutkować przyjęciem, iż zarzut strony pozwanej o wprowadzeniu jej w błąd w zakresie określenia przedmiotu umowy w części groty solnej należy uznać za pozbawiony podstaw;
5. z ostrożności naruszenie art. 100 k.p.c. poprzez jego błędną wykładnię, co spowodowało obciążenie jej kosztami sądowymi w całości, w sytuacji, w której koszty te winny być stosunkowo rozdzielone.

Z powołaniem się na te zarzuty powódka wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i zasądzenie od strony pozwanej na jej rzecz kwoty 30.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 29 maja 2012 roku do dnia zapłaty, zasądzenie od strony pozwanej na jej rzecz kosztów postępowania za I i II instancję wg norm przepisanych, ewentualnie uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania odwoławczego.

Strona pozwana zaskarżyła wyrok Sądu I instancji w części, w zakresie punktu I. Zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła naruszenie:

1. art. 72 § 1 k.c. w zw. z art. 627 k.c. poprzez ich niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie, że strony w dniu 27 września 2011 roku nie zawarły umowy, bowiem nie zakończyły jeszcze rokowań w przedmiocie istotnego postanowienia umownego dotyczącego wykonania dzieła, co nastąpiło dopiero w dniu 4 kwietnia 2012 roku, kiedy doszło do porozumienia w sprawie oznaczenia dzieła, tym samym przyjęcie, iż strony zawarły w dniu 4 kwietnia 2012 roku umowę o dzieło, w sytuacji gdy umowa zawarta pomiędzy stronami w dniu 27 września 2011 roku była w istocie umową o roboty

budowlane, przez co w okolicznościach faktycznych i prawnych sprawy powinny mieć zastosowanie przepisy art. 647 k.c. i nast., w tym co do możliwości naliczenia przez nią kary umownej za zwłokę w spełnieniu świadczenia;

2. art. 455 k.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie w sytuacji, gdy strony ustaliły ostateczny termin spełnienia świadczenia na dzień 30 marca 2012 roku;

3. art 65 § 2 k.c. poprzez ustalenie, iż rzeczywistym celem i zamiarem stron było wykonanie grotty solnej, w sytuacji gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy w postaci projektu technicznego, dokumentacji aranżacji, wytycznych zamawiającego, korespondencji mailowej pomiędzy stronami, a także zeznań świadków prowadzi do wniosku, iż pomimo wskazania w umowie, że wykonaniu podlegać będzie grotta solna, w istocie celem i zamiarem stron było wykonanie sauny solnej zgodnie z wytycznymi inwestora;

4. z ostrożności procesowej, na wypadek nie podzielenia powyższych zarzutów - art. 233 k.p.c. poprzez bezzasadne przyjęcie, iż strony nie zawarły umowy w dniu 27 września 2011 roku, gdyż prowadziły rokowania w przedmiocie istotnego postanowienia umownego dotyczącego dzieła, zakończone w dniu 4 kwietnia 2012 roku, w sytuacji gdy rokowania i negocjacje prowadzone pomiędzy stronami poprzedzały zawarcie samej umowy z dnia 27 września 2011 roku, na co wskazuje chociażby zapis umowy w § (...) w którym strony określiły przedmiot umowy przed jej zawarciem wraz z wynagrodzeniem, przy czym powódka oświadczyła, iż zapoznała się z całą dokumentacją konieczną do realizacji inwestycji, a tym samym miała pełną świadomość, iż wykonaniu ma podlegać sauna solna, na wykonanie której powódka zgodziła się w cenie ustalonej w dacie zawarcia umowy, zatem wbrew ustaleniom Sądu, strony wcześniej przeprowadziły rokowania, co do istotnych postanowień umowy, w tym co do przedmiotu umowy i ceny, przez co zawarcie umowy faktycznie nastąpiło w dniu 27 września 2011 roku i wywołuje skutki prawne.

Z powołaniem się na te zarzuty strona pozwana wniosła o zmianę zaskarżonego orzeczenia w pkt 1 poprzez oddalenie powództwa w całości, zasądzenie kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa adwokackiego wg norm prawem przepisanych, względnie o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Ustosunkowując się do zarzutów stron zawartych w złożonych przez nie apelacjach w pierwszej kolejności należy podzielić ich pogląd, że nie ma racji Sąd I instancji przyjmując jakoby między stronami nie doszło do zawarcia umowy w dniu 27 września 2011 roku a dopiero z chwilą przyjęcia robót budowlanych przez stronę pozwaną. Ocena taka nie znajduje uzasadnienia w okolicznościach niniejszej sprawy pozostając także w sprzeczności z odpowiednimi uregulowaniami zawartymi w kodeksie cywilnym, w szczególności art. 66 i nast. k.c. oraz art. 647 i nast. k.c. Implikuje to uznanie, że również pozostałe oceny i rozstrzygnięcia Sądu I instancji będące podstawą wydania zaskarżonego wyroku i wyartykułowane w jego uzasadnieniu są obarczone wadliwością. W tym zatem zakresie zarzuty stron naruszenia art. 233 k.p.c., jak i strony pozwanej naruszenia art. 72 § 1 k.c. w zw. z art. 627 k.c. oraz art. 455 k.c. są zasadne. Nadto uzasadnienie zaskarżonego orzeczenia pozbawione jest stanowczych ustaleń faktycznych, co oznacza, iż nie spełnia ono wymogów określonych w art. 328 § 2 k.p.c. Jednakże Sąd Okręgowy wykonał określone czynności procesowe i zgromadził materiał dowodowy, częściowo jednak zbędny, co tyczy się opinii biegłego z zakresu budownictwa (...) wraz z opiniami uzupełniającymi (k. 239-256, 275-282, 306-322). Okoliczności, które biegły objął swoim badaniem można było ustalić na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego z zeznań świadków i dokumentów. Stosownie do zapisu art. 278 § 1 k.p.c. niedopuszczalny był dowód z opinii biegłego na okoliczności nie wymagające wiadomości specjalnych dotyczące oceny zeznań świadków i materiału dowodowego, gdyż w ten sposób biegły wkraczał w sferę ocen materiału dowodowego przynależną wyłącznie Sądowi.

Ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika jednoznacznie, że strony prowadziły negocjacje i następnie stosownie do zapisu art. 72 § 1 k.c. zawarły umowę o wykonawstwo określonego zakresu robót budowlanych, o czym mowa w art. 647 i nast. k.c. Umowa ta w dacie jej zawarcia, tj. w dniu 27 września 2011 roku (k. 10-15) obejmowała wykonanie oprócz łaźni parowej, sauny suchej, biosauny, 2 sztuk natrysku ślimakowego, ścieżki K. - grotty solnej (§ (...) umowy), co wynika także z oferty wstępnej powódki nr (...) z dnia 29 czerwca 2011 roku oraz dokumentu

określonego jako „Procentowe rozbitcie ceny ryczałtowej (...)” (k. 16-27). W relacjach między stronami zaistniały jednak w październiku 2011 roku wątpliwości, co do zakresu przedmiotowego realizowanych prac budowlanych na podstawie łączącej je umowy z września 2011 roku, na co zwróciła uwagę strona pozwana w toku postępowania dołączając do akt stosowną dokumentację (k. 90-98). Na skutek braku akceptacji przez inwestora (...) SA wersji wykonania sauny solnej uzgodnionej z powódką, tj. grotę solnej, co znalazło swój wyraz w jego piśmie skierowanym do strony pozwanej (k. 93), ta podjęła inicjatywę mającą na celu doprecyzowanie zakresu umowy. W rezultacie powódka złożyła ofertę wstępną nr (...)z datą 20 października 2011 roku (k. 94-96) opracowaną przez A. W., z której jednoznacznie wynika, że przedmiotem zmienionej umowy w miejsce grotę solnej będzie sauna solna. W ofercie wskazano szczegółową specyfikację elementów sauny wraz z wykonywanymi pracami za wynagrodzeniem 91.650 zł. Oferta ta została przesłana inwestorowi (k. 97), który pismem z dnia 24 października 2011 roku (k. 98) potwierdził zgodność oferty powódki z założeniami projektowymi i wyraził zgodę na zaproponowanych podwykonawców wskazując, że firma powódki (...) B. W. wykona prace w zakresie dostawy i montażu biosauny, sauny solnej, sauny fińskiej, łaźni parowej, ścieżki K. i pryzmniców specjalnych.

W świetle przywołanych dokumentów nie budzi wątpliwości, że między stronami doszło do zmiany umowy z dnia 27 września 2011 roku, zgodnie z art. 65 k.c. i nast., w zakresie jej przedmiotu, który określono jako saunę solną, w miejsce grotę solnej. Stron pozwana, na skutek postawy inwestora, zaaprobowała, ofertę zmiany łączącej strony umowy o roboty budowlane. Równocześnie cena netto 91.650 zł za wykonane prace pozostała taka sama, jak w umowie z września 2011 roku (k. 25, 96). Wraz zatem z uzgodnieniami stron oraz inwestora z października 2011 roku strony ustaliły istotne dla nich elementy umowy o roboty budowlane w zmienionym kształcie. W rezultacie nietrafny jest zarzut powódki naruszenia art. 355 § 2 k.c. Niezasadne, w świetle treści pisma inwestora z dnia 24 października 2011 roku (k. 98) i wcześniejszej oferty powódki z dnia 20 października 2011 roku (k. 94-96), jest także jej stanowisko, że strony nie dokonały zmiany umowy, gdyż nie został podpisany przez nie aneks do umowy, bowiem strona pozwana nie zaakceptowała ceny sauny solnej. Należy podkreślić, że późniejsze działania powódki skierowane na żądanie dopuszczenia do wykonania grotę solnej (k. 84), względnie odstąpienia od umowy (k. 86), czy też naliczenia kary umownej na podstawie §(...) łączącej strony umowy, w kontekście przywołanych dokumentów, są bezskuteczne. W związku z tym skoro odstąpienie przez powódkę od umowy jest bezskuteczne nie może ona żądać z tego tytułu kary umownej w wysokości określonej w pozwie na kwotę 61.000 zł i w tym zakresie zarzut powódki naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. należało uznać za niezasadny. Zasadny jest natomiast zarzut strony pozwanej naruszenia art. 65 § 2 k.c.

Odnosząc się kolejno do kwestii kary umownej wyliczonej przez stronę pozwaną i potrąconej z należnego powódcie wynagrodzenia w sprawie bezspornym jest, że przed godziną 7 rano w dniu 31 marca 2012 roku (k. 151) powódka zgłosiła wykonane prace do odbioru, co wynika jednoznacznie ze zgromadzonych w sprawie dokumentów a co dodatkowo zostało potwierdzone przez sporządzającego w sprawie opinię biegłego (k. 280). Termin zakończenia robót w umowie z dnia 27 września 2011 roku określony został na dzień 29 lutego 2012 roku, został on następnie przesunięty na dzień 30 marca 2012 roku. Bezspornym jest zatem, że po stronie powódki doszło do opóźnienia wykonania obiektu będącego przedmiotem umowy z dnia 27 września 2011 roku. Protokół odbioru robót budowlanych z dnia 4 kwietnia 2012 roku (k. 53-54), w którym zwrócono uwagę na wady zrealizowanych prac, nie mógł stanowić o nieprzyjęciu robót, podobnie jak protokół końcowy z dnia 13 kwietnia 2012 roku (k. 162-163), gdyż stwierdzone wady, w świetle zapisów umowy łączącej strony, a w szczególności § (...) tej umowy, nie uzasadniały odmowy odbioru robót. Dokonane zatem przez powódkę w dniu 31 marca 2012 roku zgłoszenie wykonanych robót do odbioru jest wiążące w kontekście określenia okresu czasu pozostawiania przez nią w opóźnieniu realizacji przedmiotu łączącej strony umowy. Za opóźnienie wynoszące jeden dzień w wykonaniu przez powódkę robót budowlanych na rzecz strony pozwanej, jako zamawiającego, na podstawie § (...) łączącej strony umowy z września 2011 roku należy się kara umowna, co prowadzi do wniosku, że została trafnie za ten dzień przez stronę pozwaną naliczona. Należy podkreślić, że zasadny jest jednak wniosek powódki o miarkowanie kary umownej, gdyż przewidziana w pkt(...) umowy kara umowna w wysokości 10 % wynagrodzenia netto za pierwszy dzień opóźnienia jest rażąca wygórowana, w sytuacji, w której za następne dni ustalono ją na poziomie 0,2 % wynagrodzenia netto za roboty niezrealizowane w terminie. Kara umowna uregulowana w art. 483 i nast. k.c. ma po pierwsze stanowić zryczałtowane odszkodowanie za szkodę poniesioną na skutek nienależytego wykonania zobowiązania, a po drugie pełnić funkcję dyscyplinującą, mobilizującą

strony umowy do zrealizowania ich obowiązków w terminie. W związku z tym zdaniem Sądu Apelacyjnego jeden dzień opóźnienia, co do zasady, nie wywołuje perturbacji, nie naraża zamawiającego na szkodę, czy też trudności uzasadniające zastosowanie radykalnie wyższej kary umownej za ten dzień, niż w przypadku opóźnienia za następne dni opóźnienia. Należy zauważyć, że kryterium oceny, czy kara umowna jest rażąco wygórowana, stosownie do zapisu art. 484 § 2 k.c. jest także stosunek wysokości zastrzeżonej kary umownej do wysokości szkody doznanej przez wierzyciela (zob. wyrok SN z dn. 13.02.2014 r., V CSK 45/13, Lex nr 1472172). Również i w tym kontekście zastrzeżenie kary umownej za pierwszy dzień opóźnienia na poziomie 1/5 wynagrodzenia netto winno być postrzegane jako rażąco wygórowane. W rezultacie Sąd Apelacyjny doszedł do przekonania, iż zasadne jest miarkowanie tej kary umownej do kwoty 5.000 zł, co skutkowało zmianą zaskarżonego orzeczenia w ten sposób, że obniżono kwotę 28.207,62 zł o kwotę tak określonej kary umownej w wysokości 5.000 zł. W sprawie okolicznością bezsporną był fakt, że strona pozwana nie zapłaciła na rzecz powódki kwoty 28.207,62 zł objętej fakturami Vat nr (...) z dnia 16 lutego 2012 roku (k. 40) i nr (...) z dnia 16 kwietnia 2012 roku (k. 41), co przy przyjęciu, iż należna stronie pozwanej kara umowna winna wynosić nie więcej niż 5.000 zł uzasadniało zasądzenie na rzecz powódki od strony pozwanej kwotę 23.207,62 zł.

Z uwagi na zakres uwzględnienia dochodzonego przez powódkę roszczenia zasadne było obciążenie jej przez Sąd I instancji na podstawie art. 100 k.p.c. kosztami postępowania sądowego.

W świetle powyższego należało przyjąć, iż argumentacja zawarta w apelacjach stron postępowania mogła prowadzić jedynie do uwzględnienia zarzutu powódki w zakresie wysokości należnej stronie pozwanej kary umownej, natomiast w pozostałym zakresie apelacje stron nie mogły prowadzić do dalej idącej ingerencji w treść rozstrzygnięcia Sądu I instancji.

W konsekwencji Sąd Apelacyjny w Krakowie w działając na zasadzie art. 386 § 1 k.p.c. w pkt 1 wyroku zmienił zaskarżony wyrok, w pkt 2 i 3 na zasadzie a art. 385 k.p.c. oddalił w pozostałym zakresie apelację strony pozwanej i w całości apelację powódki, natomiast w pkt 4 w oparciu o art. 100 k.p.c. z uwagi na stosunkowo niewielki zakres uwzględnienia apelacji powódki zniósł wzajemnie między stronami koszty postępowania apelacyjnego.